

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.403 van 29 maart 2000
in de zaak A. 46.348/X-7648.**

In zake : Herman HARTH,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. BOSSUYT,
kantoor houdende te 8310 BRUGGE-ASSEBROEK,
Bossuytlaan 35

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Herman HARTH
op 20 maart 1992 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van "de beslissing van 22 januari 1992, waarbij
(...) de Heer Verhulst Axel, qualitate qua een hele
reeks bijkomende voorwaarden stelde waaraan verzoeker
moet voldoen bij de uitvoering van de bouwvergunning die
hem werd verleend bij Besluit van 12 december 1991 van
de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en
Huisvesting";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 9 november 1994
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BOSSUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. VAN LAECKE die, loco Advocaat K. VAN HOOREBEKE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat de kosten betreft, eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat bij koninklijk besluit van 28 maart 1956 het voormalig Sint Elisabeth-Begijnhof te Gent als landschap wordt beschermd en aan de rechten van de eigenaars zes verboden worden opgelegd, "behoudens toelating, verleend overeenkomstig artikel 6 der wet van 7 Augustus 1931"; dat verzoeker mede-eigenaar is van gebouwen gelegen op de hoek van de Sophie van Akenstraat en de Jan Verspeyenstraat die binnen de begrenzing van het landschap vallen; dat zijn aanvraag van 25 april 1990 tot restaureren en verbouwen van de gebouwen door het college van burgemeester en schepenen op 23 oktober 1990 wordt geweigerd omdat het dossier niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door onder meer het bestuur voor monumenten en landschappen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen het beroep van

verzoeker bij besluit van 31 januari 1991 verwerpt omdat het advies van het bestuur voor monumenten en landschappen een bindend karakter heeft en het advies ongunstig was;

Overwegende dat, op beroep tegen de beslissing van de bestendige deputatie, de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting de bouwaanvraag van verzoeker op 12 december 1991 inwilligt; dat onder meer overwogen wordt dat "de voorgenomen restauratie en verbouwing van gebouwen begrepen in het gerangschikt landschap van het stadsbeeld gevormd door het St. Elisabethbegijnhof niet onderworpen is aan de adviesprocedure geregeld door artikel 11, § 2 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten", dat "de uitvoering van de werken derhalve niet afhankelijk is van het bekomen van een gunstig advies van de overheden bevoegd voor de toepassing van het decreet van 3 maart 1976" en dat "voor de voorgenomen werken gesitueerd in een met toepassing van artikel 6 van de wet van 7 augustus 1931 gerangschikt landschap derhalve uitsluitend de wet van 7 augustus 1931 geldt";

Overwegende dat met brief van 22 januari 1992 het bestuur voor monumenten en landschappen aan verzoeker meedeelt dat hij "tevens" dient te voldoen aan de wet van 7 augustus 1931 en dat hij bij het bestuur voor monumenten en landschappen een aanvraag moet indienen "voor het uitvoeren van werken"; dat, voorts, de brief hem "nu reeds" wijst op de "richtlijnen inzake het uitzicht en de restauratie van de gevels" die "van kracht zijn", waarna dan letterlijk de "bemerkingen" of "voorwaarden" volgen die het eerder vernoemde ongunstig advies inriep;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden dat de bestreden brief

er toe strekte "de verzoekende partij te herinneren aan de verplichtingen inzake de bescherming van gerangschikte landschappen", dat de Raad van State al herhaaldelijk besliste dat verwittigingen en herinneringen "NIET als uitvoerbare administratieve rechtshandelingen kunnen worden beschouwd omdat zij niets wijzigen aan de rechtstoestand" en dat het beroep bijgevolg als onontvankelijk moet worden verworpen;

Overwegende dat verzoekende partij in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie de ontvankelijkheid van het beroep staande houdt;

Overwegende dat de bouwvergunning van 12 december 1991 van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening en Huisvesting verzoekende partij er niet van ontsloeg, indien zij wenste werken uit te voeren die door het besluit van 28 maart 1956 tot bescherming als landschap van het voormalig Sint Elisabeth-Begijnhof waren verboden, daarvoor een "toelating, verleend overeenkomstig artikel 6 der wet van 7 augustus 1931" te vragen; dat in zoverre de brief van 22 januari 1992 van het bestuur voor monumenten en landschappen dit in herinnering brengt, hij slechts de waarde van een inlichting heeft en niet voor vernietiging vatbaar is;

Overwegende dat het schrijven evenmin een vernietigbare rechtshandeling is in zoverre het op zekere "richtlijnen" wijst; dat, ofschoon de imperatieve toon van de brief het anders kon laten vermoeden, ook volgens het bestuur voor monumenten en landschappen zelf -getuige de brief aan verzoekende partij, opgenomen als stuk 5 in het administratief dossier- de richtlijnen in wezen slechts vrijblijvende aanbevelingen zijn "om tot een verantwoorde en gecoördineerde renovatie" van het beschermde landschap te komen, waaraan verzoekende partij "wettelijk gezien" geen gevolg moet geven zolang geen verboden werken worden overwogen;

Overwegende dat de exceptie gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is; dat er niettemin reden is, gelet op de voormelde valse indruk, om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart tweeduizend, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.